

ling. I løbet af under 3 år er arbejdsløsheden faldet med over 80.000, og der kan formentlig forventes balance på de offentlige finanser plus minus 3-4 mia. kr. i 1997.

Der er altså styr på tingene. Den udvikling, som den nye regering overtog i 1993, var en udvikling, hvor alle parametrene bortset fra betalingsbalance og inflation var ude af balance: Folk gik på tvangsauktion, der var frygt for, at dem, der var i beskæftigelse, snart kunne blive arbejdsløse, men den politik, denne regering har stået for, har rettet op på de meget store ubalancer, som man overtog fra den regering, hr. Thor Pedersen var økonomiminister i.

Jeg synes, man bare skulle anerkende det. Jeg synes, at man endda burde hjælpe med til, at den udvikling kan fortsætte. Det er desværre ikke Venstres holdning. Jeg synes, vi skal glæde os over, at der er et flertal i dette Folketing, der mener, det er det, befolkningen forventer af os, og forsøger at leve op til det.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Det er lidt af et flot iscenesat skuespil at høre en diskussion mellem Venstre og Socialdemokratiet. Det minder om de to små drenge, der står og skændes om, hvis far der er stærkest. Er det Venstre eller Socialdemokratiet, der har evnet at gældsætte staten mest? For sagen er jo den, at Venstre og Socialdemokratiet har stemt for samtlige de finanslove, som hr. Ole Stavad skælder ud på; dem har Socialdemokratiet stemt for. Og Venstre har stemt for og vælger også i dag at stemme for en finanslov med stort underskud.

Kendsgerningen er den, at op igennem 1980'erne og her i 1990'erne har man skubbet uopkrævede skatter foran sig. Hvis den regering, der sidder nu, var ærlig, hvis hr. Ole Stavad var ærlig over for den danske befolkning, så gik man ud og sagde: Med de udgifter vi har vedtaget der skal være, så er momsens ikke længere 25 pct., nej så er den 33 pct. Men det tør man ikke, for man er godt klar over, at der ville lyde et ramaskrig. Pladsen hernede ville blive fyldt med 200.000 mennesker, som ville sige: Det her vil vi ikke være med til.

Hvis ikke man bryder sig om den med momsen, så kan man i stedet forhøje indkomstskatten med 12 procentpoint, så vil man også være i stand til at få en finanslov med balance.

Man udbetaler milliarder på milliarder, som man lader vores børn og børnebørn komme til

at betale, fordi man ikke har politisk mod til at gå ud og opkræve de penge, som man i den anden ende deler ud til højre og venstre og køber sig stemmer til at blive siddende her i Folketinget for.

Hver eneste gang, der er nogen, der vil på finansloven, er reaktionen: Ja, selvfølgelig skal de på finansloven, for så er man sikker på at have deres stemmer og deres børns og børnebørns stemmer. Men man glemmer at fortælle befolkningen, at der skabes en gældspukkel, og det har både Venstre og Socialdemokratiet og for den sags skyld også Det Konservative Folkeparti hovedansvaret for. Det er de tre partier, der har dannet kernen omkring den gigantiske gældsætning, der har fundet sted. Det er interessant at diskutere, men slagsmålet om, hvem der kan puste sig op til at have æren for det største eller det mindste underskud, er uinteressant.

(Kort bemærkning).

Thor Pedersen (V):

Hr. Ole Stavad forsøger at give indtryk af, at vi i Venstre ikke glæder os over den højkonjunktur, der er. Jo, det gør vi da. Det var i virkeligheden en længe ventet højkonjunktur, der satte ind, og det bør alle glæde sig over. Det, vi ikke glæder os over, er, at man ikke bruger muligheden under en højkonjunktur til at løse de resterende problemer i dansk økonomi.

Det er selvfølgelig det menneskeligt tungeste problem med den alt for store ledighed, men det er også det økonomisk svære problem med den statslige gældsætning og den rentebyrde på 60 mia. kr., som truer med at blive gøgeungen, der gør, at vi ikke kan finansiere fremtidens velfærdssamfund.

Så må jeg om debatten omkring skattetryk sige: Jeg vil egentlig anbefale hr. Ole Stavad og i øvrigt også regeringsmedlemmerne at gå ud og spørge almindelige danskere på mellemindkomster og lavindkomster, om de oplever, at skatterne er faldet. Når man ser på arbejdsmarkedsbidrag, når man ser på de afgifter, der nu kommer i kommuner og amter og fra staten – det, der hedder grønne afgifter – er man så sikker på, om opfattelsen er, at skatterne er faldet, eller at de er steget? Og det er vel det, almindelige danskere skal forholde sig til. Det er her, der er en forståelseskløft mellem det, som hr. Ole Stavad siger, og det, man ser i sin egen pengepung, når skatter og afgifter er betalt.